

Békeharang

MEGJELNIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMÉRIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE . . . . . 60— K
FÉLÉVRE . . . . . 30— K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

Égó erdők.

Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ime csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! Jak. 3. 5.

Amidőn Napoleon 1812. június havában nagy erejét a Nyemen folyónál egyesítette, hogy oroszország ellen haladjon vele, Ponjemen városát választotta határátlépési pontnak. Azonban árterlen egy váratlan akadály zárta el az útát előle. Egy égő erdő! Annak ellenére, hogy a tűz a szárazságban gyorsan terjedt, a célt el kellett érniök és így előre haladtak. A nagy füstfelleg, a szikrák és a láng mind közelebb és közelebb tódult feljűk. Karddal és fegyverrel készen voltak az ellenség ellen küzdeni, de egy ilyen váratlan ellenség ellen, mint amilyennel ezuttal találkoztak, sem erejük, sem bátorságuk nem volt. Előre küldött tiszteik felfedeztek ugyan egy útát, mely a tűztengerből kivezetett, persze óriási kerülővel.

Aki még égő erdőt nem látott, az nem tudja elképzelni, mily rémes közelében lenni. Az igaz, hogy kicsiben kezdődik, talán egy eldobott gyufa, egy égő szivar, vagy egy mozdony kürtjéből kirepült szikra által is, amelyet kezdetben még könnyen el lehet oltani, de ha terjed, futótűz lesz belőle, a szél hihetetlen gyorsasággal terjeszti. Az az ember, ki a gyufát vagy szivart eldobta, nem gondolt rosszat, csak könnyelmű volt. De ha az erdő meggyuladt, mégis ő az oka.

Egy ilyen tűz által Isten igéje meg akarja veled értetni, hogy az emberi nyelv mennyi bajt, fájdalom, szerencsétlenséget okozhat.

«Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ime, csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt.»

A nyelv is tűz. A gonoszoknak összessége. Ugy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megéplősíti az egész testet és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríthatván a gyehennától. Mert minden természet: vadállatoké, csúszómászóké és vizeké megszelidíthető és meg is szelidíttetett az emberi természet által. De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. Ezzel áldjuk az Istent és Atyát és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtettek. Ugyanabból a szájból jó kiáradás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek

így lenni. Jak. 3: 5—10. Tehát az emberi nyelv is tűz, gonoszoknak összessége, megfékezhetetlen gonosz, halálos méreggel teljes. Isten igéje mondja ezt és az élet ezt az igazságot bebizonyította.

Isten az embernek nyelvet adott, hogy Őt dicsérje, hogy az Ő igazságait hirdesse vele, hogy szeretetet gyakoroljon általa. És csak egy volt az, ki ebben is Isten akaratát teljesítette: Jézus, kinek szájában hazugság, nem találtott. Ő nem szidalmazott, mikor őt szidalmazták és szenvedései alatt nem fenyegetődött. Az Ő beszédjében és egész lényében csak kegyelem és igazság találtott.

«Szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon.» Zsolt. 45. 3.

De a bűnben született ember szájából mi származik? «Nyitott sir az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; aspis-kigyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra.» Róm. 3: 13—15.

Minden ember, természeténél és hajlamánál fogva, hamarabb kész a rosszat tovább mondani, mint a jót. És ha valaki nem is vesz részt a rágalmazásban, de nincs-e valami bennünk, hogy készen vagyunk azt meghallgatni? Nem talált-e az a gonosz szó, mely másra mondatott, a mi szívünkben visszhangra? És így nem csoda, hogy az a gonosz hang tovább terjed, mint a futótűz az erdőben. Mit emész az meg, milyen károkat okoz, ki kérdez utána?

Sok ember veszítette el feljebbvalójának bizalmát, társainak szeretetét, tiszteletét és becsülését — rágalmazás folytán.

Hány házaspár boldogsága semmisült meg ezen az úton? Ilyen ember egyszerre körülvéve látja magát bizalmatlanság, gyűlölet, megvetés égő erdejétől. Minden oldalról melege lesz, csak ritkán sikerül a rágalmazás hálóit elszakítani. Azért senki háta mögött ne mondjunk olyan hátrányosat, amit az illetőnek szemébe már meg nem mondtunk volna. Isten igéje a rágalmazóval szemben nagyon komoly. «Aki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt.» Zsolt. 101: 5.

Nemcsak a szent parancsolat által szól Isten: «Hamis fanubizonytságot ne szólj felebarátod ellen.» Az újtestamentomban is figyelmeztet az apostol által: «Ne szóljátok meg egymást atyámfiai.» Jak. 4: 11.

Ha te kedves barátom még soha nem alázkodtál meg Isten előtt, sok itélkező, mérges, rá-

galmozó szavaidért, amelyek ajkaidról elhangzottak és amelyeket az örökkévalóságban ismét meg fogsz találni, úgy keress most kegyelmet és bocsánatot a Jézus vérében. Kéri új szívet, új életet, megújult ajkakat, hogy Őt dicsérhesd és magasztald, kinek áldozata tökéletes és a te bűneidet is elmossa.

Z.

Ne csüggedj, te kicsiny sereg!

Óh, az Úr Isten, a mi Mindenható Atyánk annyira szeret bennünket, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte a világra, hogy mi általa éljünk! Isten előbb szeretett minket és elvárja, hogy mi Őt viszont szeressük. Óh, Ő jól látja a mi kedves ifjuságunk szíve mélyén azt a tán öntudatlan, de tényleg a jóra és szépre törekvő vágyakozást, amit az Úr után való váagnak mondhatunk, mert Ő a küfforrása minden igaznak, szépnek és jónak. De azt is látja az Úr, hogy amellett mily nagy a gyarlóságunk, a gyengeségünk, hogy mi Nála nélkül nem tudunk semmit sem elérni abból, ami után a szívünk vágyik.

Azért mondom néktek: „*Ne félj te kicsiny nyáj!*“ (Luk. 12., 32.) Isten az, aki munkálja benneteket mind az akarást, mind a munkálást jó kedvűből (Fil. 2, 13). Aki elkezd bennünk a jó dolgot, el is végzi azt a Krisztus Jézusnak napjáiig. (Fil. 1, 6.) Azért tartsuk meg hálás emlékezetünkben azt, hogy ez a kegyes vágyódás lelkünkben Isten működése. Azért legyünk csendben előtte és kívánjunk az Úr Jézusé lenni. E végből természetesen tárjuk ki egész szívünket, hogy Ő átvehesse benne az uralmat; de azt Ő csak úgy teheti, ha a bűn és a vele járó mocsoktól elfor-

dulva, hozzá térünk s megmosatjuk lelkünket az Ő vérében, mely megtisztít minden szennytől. Ekkor belénk költözik a Szentlélek, ki átveszi helyettünk a vezetést.

Ezentúl már nem uralkodunk mi magunk a szívünk, a tettünk felett, mert átadtuk magunkat, hanem az Úr Jézus, a Mester. Már most az Ő intéseire kell figyelniünk és óvakodjunk mindenféle külső világi csalogatások szelétől, melyek letördelhetik az új palántának gyenge, fejlődésben levő rügyeit, hajtásait, melyek ha letörtek, pótolhatatlanok. Azért legyetek éberek és imádkozzatok szüntelenül, akármit tesztek és akárhova mentek, hogy az Úr áldása mindenhova elkísérjen, veletek maradjon és oltalmazzon benneteket. De ne higgyük tán azt, hogy az Úr Jézus követésével összeegyeztethetők a világi szórakozások, vagy eféle dolgok. Oh, nem. Azzal sem nyugtathatom magam, hogy egy keveset még a régi szokásaimból megtartok ugyan, de azért mindennek dacára az Úr maradok! Nagy öncsalódás volna ez és csak igen nagy bánatot, küzdelmet okozna nekünk és végképpen kiesnénk az Ő kegyelméből. Nem hiába írja a Szentírás: — és ez oly fontos — „Senki sem szolgálhat két úrnak“ (Máté 6, 24.) és „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.“ (I. Ján. 2: 15.) S mennyire komoly dolog az, ha elveszithetjük az Atya szeretetét, mivel avval mindent, még az örök életet is elveszítjük. Továbbá így hangzik az ige: „De a világ elmúlik és annak kívánsága is, de az, aki az Isten akaratait cselekszi, megmarad örökké.“ (I. Ján. 2: 17.)

Mi tulajdonképpen Isten akarata? I. Tim. 2:4-ben ezt olvassuk: „Isten azt akarja, hogy minden

Stanley M., a színész.

(Folytatás.)

Midőn néhány nappal utóbb egy barátja hírül hozta neki, hogy az orvosok véleménye szerint közel van az elköltözésének ideje, egy kissé meglepődött. Kevés idő múlva azonban csendes, határozott hangon mondá: „Nos, jól van. Higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.“ Ezután imában adott kifejezést érzelmeinek, mely tele volt bensőséges áhitattal. Midőn gyengesége megakadályozta abban, hogy hosszasabban imádkozzék, így szólt: „Az Úr kegyelmesen fogja megtekinteni mostani gyengeségemet és nem fogja azt betudni nekem, mert amennyire képtelen vagyok most Őt méltóképen dicsérni és magasztalni, annyira világos Ő előtte, hogy neki szenteltem erőm és egészségem napjait.“ — „Óh drága feleségem“ — szólott tovább könnyező feleségéhez — „neked Isten ígéreteire kell támaszkodnod. Imádkozzál értem, hogy Isten Lelke teljességgel munkálkodjék bennem és Krisztus egészen megdicsőüljön bennem.“ Aztán újra imába kezdett. Azt kérte, hogy adjon Isten neki is, mint egykor Istvánnak, eltávozásának órájában vigaszteljes bepillantást Krisztus dicsőségébe.

Másnap vidám arccal fordult a belépő orvoshoz e szavakkal: „Kedves Doktor Úr, ha tehát Isten akarata, hogy hamar el kell távoznom ebből a világból, úgy csak annyit mondhatok, hogy hiszek a megfeszített Úr Jézus Krisztusban; Belé vetem minden reménységem és teljes bizalmam. Ha egészségem napjaiban, midőn még a földi élet zaja és zavara közepette rőttem a város utcáit, sóhajtottam szivemben az Úrhoz és kérhettem Őt, hogy amíg van erőm és egészségem adjon kegyelmet ahhoz, hogy egészen és tartózkodás nélkül szenteljem magamat Neki, úgy most bizonyára nem fog elhagyni, midőn nyavalyásan és erőtlően fekszem a betegágyon halálomon.“ — De komoly kísértésekben sem volt hija Isten eme hű gyermekének. A következő napok egyikén arra kérte a feleségét, hogy olvassa fel neki a Szentírás ama helyeit, ahol a Krisztus vérének büntőlő erejéről van szó. Felesége János első levelének első fejezetét és Ézsaiás próféta könyvének 53. részét olvasta fel neki. Ekkor e szavakkal fordult hű élettársához: „Az ördög egyre támad ellenem és el akarja venni tőlem lelkem édes nyugalma a Krisztusban, de Isten nem fog neki hatalmat adni.“

Kevéssel utóbb nagyrabecsült, kiváló barátja Drummond prédikátor látogatta meg a be-

ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.» De azt is akarja Isten, hogy szeressük egymást, amint Ő szeretett minket. Ján. 13:34.

De Isten akaratának teljesítésére csak úgy leszünk képesek, ha Őt szeretjük. Az Iránta való szeretet képesít arra, hogy elmondhatjuk: Az Ő parancsolatai nem nehezek. Mert mind az, ami Istentől született legyőzi a világot és az a győzelem amely legyőzte a világot, az a mi hitünk, az Úr Jézus diadalmas erejében, ki legyőzött mindent, ami a világból van, még e világ láthatatlan fejedelmét is, úgy, hogy Ő benne maradván nem bántathat senki. Milyen nagy szükségünk is van erre a Krisztusunk hatalmas diadalára! Ez a mi vigaszunk és megnyugvásunk alapja. Zsid. 2:18.-ban ezt olvassuk: »Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértettek«; és Zsid. 4:16 ezt mondja: »Mert nem olyan főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságaink felett, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.« Hogy mennyire van és lesz szükségünk ebben az elvetemedett világban az Ő segítségére, azt mindjárt észrevehetjük, ha egy tekintetet vetünk magunk köré! Vizsgáljuk csak például azt a fenyegető, mérges bacillusoktól telített, sátáni levegőt, mely a nagy városok utcáit tölti be! Mily felületes, közönséges, gerinctelen publikum sűrűg-forog, hetykél, megsiklik, tolong, vagy simul és erőszakoskodva nyomul a könnyelműbbnél-könnyelműbb mulató helyekre, odukba. Vajjon van-e ennek a felületes, világi tömegnek a külső burka, a különféle exotikus, vagy rikácsoló színekben

tűnő, úgynevezett, divatos toalettje alatt igazán szép, benső tartalma, Isten után kiáltó lelke? Nem méreg, Isten után sóvárgó lelkünknek, az ilyen léha tömegnek szellemi légköre? Óvakodjunk ilyen szellemtől, mert könnyebb tiz igazat tévútra vezetni, mint száz gonoszról egyet Istenhez téríteni. Azért, ha már érezzük magunkban azt az isteni vonzalmat, akkor égetően szükséges a határozott, döntő lépést megtenni. Ne halasszuk másnapra, hanem teljes akaratérőnkkel forduljunk az Úr Jézus felé, hogy bennünk megvalósuljanak Pál apostol szavai: »Mert nékem az élet Krisztus!« Fil. 1:21. Óh, adja meg ehhez mindnyájunknak a mi Mindenható Atyánk az Ő kegyelmét, az Ő bölcseségét. P-né.

KÜLÖNFÉLÉK.

Tagfelvétel. A lefolyt első negyedévben Györkönyben 15 próba-tagot és 6 rendes-tagot; Nagyszékelyben 6 próba- és 3 rendes-tagot; a dombóvári körzetben 9 próba- és 2 rendes-tagot; Angyalföldön Látare vasárnapján 60 próba-tagot vettek fel egyházunkba. Örömmel üdvözöljük őket körünkben. Az Úr áldja meg őket gyümölcsöző élettel, hogy Érte égő szeretetben másokat is igyekezzenek elvezetni ahhoz a Megváltóhoz, ki mindnyájunknak lett: »igazságul, szentségül és váltáságul«. Ha az említett 101 próba- és rendes-tag közül mindenik csak legalább is egy embert vezetne a Krisztushoz a következő negyedév alatt és ha ez a folyamat így menne tovább, akkor csakhamar meg kellene látni még a vaknak is, hogy hazánkban is »elközelített az Isten országa«.

teget. Drummondnak köszönhetjük a Stanley életére vonatkozó hecses adatokat. Mikor lelkészbarátja eltávozott, Stanley így szólt a körülötte levő családtagjaihoz: »Óh a mennyei szeretetnek milyen felséges ünnepe volt ez!« Midőn felesége a beteg ágyánál sem tudta visszafartani könnyeit, férje e szavakkal vigasztalta: »Lásd, hisz én isteni kegyelemnek vagyok az emlékjele. Ne szomorkodjál, mert neked és nekem elég okunk van a hálaadásra és magasztalásra és örök örvendezésre. Telve vagyok édes békeséggel.« Aztán gyermeki hittel ajánlotta fel szeretteit, mindnyájukat az árvák Atyjának és az özvegyek hű pártfogójának. Ez volt visszavonhatatlan végrendelkezése.

A hazaköltözködés ideje gyorsan közeledett. Szombaton, május 4-én felesége, nőtestvérével együtt ült a betegágy mellett. »Miért sírsz drágám?« — kérdezte susogón a haldokló. — »Nem kell szomorkodnod miattam. Én a dicsőségbe megyek. Csak rövid időre leszünk elválasztva egymástól. És gondolj arra kedvesem, ha Isten megengedi nekem, akkor majd magam fogok eljönni érted. Majd várok reád és az édes gyermekekre. Neveljed csak őket az Úrhoz való félelemben, hogy egy se hiányozzék egykor közülök.« Ebédidő fáján édes, békeséges mosoly öntötte el arcát, mintha már érezett volna vala-

mit az örök, mennyei nyugalomból. Megigazítva vánkosit, délután 1 óra tájban úgy vélekedett, hogy tudna egy kicsit aludni. Félórai pihenés után e szavakkal ébredt fel álmából: »Óh, ez nagyszerűen üdítő álom volt!« Nemsokára rá ismét csendes álomba merült. Felesége ott ült az ágyánál. Egyszer csak látja, hogy férje nem lélekzik többé. Drága férjének nyugodt, halvány arcára tekintett s íme — már túl volt a másvilágban.

Midőn elterjedt a széles körben tisztelt és kedvelt férfiú halálának híre, egész általános volt felette a gyász. Keresztyén jellemének nemessége, tisztasága és a férfias komolysága sokaknak keblében tiszteletet és szeretetet keltett iránta, amiért aztán annál fájdalmasabb érzéssel nélkülözték őt halála után. »Stanley, mint keresztyén művész, a társadalmi érintkezésben — ezt túlzás nélkül állíthatom — valóban varázserővel hatott az emberekre« — mondja róla Drummond prédikátor. — »Azok a természeti adományok, melyekkel mennyei Atyja oly gazdagon megajándékozta őt, teljesen kiképzett érzéke minden fenkölt, szép és igaz dolog iránt, akár a természet, akár a kegyelem világában találkozott vele, egyéniségében annyira feltűnően előtérben állott, hogy mindenkinek aki ismerte, felejthetetlen maradt az a kedves inger, melyet a vele való érintkezés és a

Fejedelmi adomány. Az ismert nevű amerikai politikus, Bryan Vilmos J., az Egyesült Államok volt birodalmi titkára, Lincoln-ban (Nebr.) levő gyönyörű kastélyát és a hozzá tartozó föld-birtokot kórházi célokra a methodista egyháznak adományozta. A fejedelmi adomány 100,600 dollár, mintegy 70–80 millió magyar korona értéket képvisel. Amely egyháznak ilyen áldozatkész tagjai vannak, az nem lehet holt egyház. Ezt a tényt jó volna szemügyre venni azoknak, kik úgy gondolkoznak, hogy a meth. egyház Amerikában, nem sokban különbözik az európai holt, megcsontosodott egyházaktól.

Új könyv. Stanley Montague, a híres színművész megtérése és élete címén „Előszó”-val, különnyomatban adtuk ki azt az élettörténetet, melyet lapunkban, a tárca rovatban, folytatásos sorozatban adtunk közre eddig s melyet olvasóink ismerhetnek már. Külön ismertetésre tehát nem szorul a 24 oldal tartalmú könyvecske, mely csekély 10 K árban, a „Keresztyén Könyvesház” címén (Budapest, VI., Felsőerdősor: 5.) kapható. Rendeljük meg és terjesszük ezt a modern, élveznivágyó közönségnek oly hasznos könyvecsket.

Munkásbeállítás. Misszióink gazdasági ügyei, a mindinkább kiterjedő munkával, arányos mértékben növekszenek. Éterműnkben, árvaházunkban, gyermekotthonunkban és a női otthonunkban mindinkább szükségessé vált egy kiképzett szakember gondoskodó vezetése. Ezeknek az intézményeknek gondnokává Fleps János testvérünk hivatott meg, ki ezt az állást már el is foglalta. Az Úr áldását kérjük kipróbált munkásunk munkájára.

vele való barátságának értéke gyakorolt reá. A vele való érintkezés mindenkor a szó legmagasabb értelmében élvezetszámba ment, mert barátai lelkében édes és szent utóízt hagyott hátra. Szellemében és gondolkodásában volt valami csodálatra méltó elem. Oly gyermekded és egyszerű, oly cifraságnélküli és megnyerő tudott lenni, hogy akit tán visszaszított mások szigorú tekintete, vagy egy-egy kemény szó, az Stanley lényének szelid fényében felbátorodott és vágyódásra ébredt az Úr Jézust követni. Aki látta őt, amint egy hosszú nap munkája és fáradalma után kimerülten hazaérkezett és szemtanúja lehetett, hogy vele hasonló gondolkozású barátokkal, szívének legbecsebb dolgai felett folytatott beszélgetésben miként üdült fel és kapott új erőre elfáradt lelke: az nem fogja tudni eifelejteni az ilyen jelenetet. Szép szemének felcsillanása, érett értelmének üde, egészséges megnyilatkozása, gazdag kedélyvilágának, művelt, finom lelkének és meleg szívének kiáradása, elfelejtkezése minden testi fáradságáról, dallamos hangjának gazdag, lágy zengése, mindez együttvéve alkotta azt a teljességet, mely keresztyén jellemét oly szokatlan mértékben tette szeretetreméltóvá; úgy, hogy lehetetlen volt hidegnek és érzéktelennek maradni, akkor, mikor ő olyan

Új munkamező. Csodálatosak az Úr utai és tervei. Már vagy két hónap óta délvidéki munkánk új állomással bővült ki. Ez az új állomásunk: Kaposvár, Somogy vármegyének fejlődő székhelye, hol egyelőre privát házban tartunk minden kedden este 7 órakor, igen szépen látogatott istentiszteleteket. Már szép, kis énekkarunk is van ott és kedves vasárnapi iskolánk is. Az Úr vezessen győzelemről, győzelemre!

IZRÁEL-BARÁT.

A Krisztus nevéért.

Dr. Delitzsch Ferenc, még mint elrangi tanár levelet kapott egy fiatal, magas műveltségű zsidónőtől, melyből világosan látható, hogy komoly, hívő zsidóknak mennyit kell szenvedniök és feláldozniök a Krisztus nevéért. A levélből ime néhány részlet:

... Most úton vagyok Isten országának keresésére. Bánatból és fájdalomtól bőségesen kivethetem részem a jövőben: az lesz a részem, hogy családom és népem fiait „idegen”-ként fognak kezelni; szüleim úgy fognak megsíratni, mintha meghaltam volna számukra. Születésem napját is el fogják átkozni. De azért elhatározom szilárd. Szívem azonban hevesen dobog félelemtől és bánat miatt, ha arra gondolok, hogy ezentúl valami vas-fal-szerű kerítés fog elválasztani forrón szeretett szüleimtől. Boldogtalan vagyok; amíg e sorokat írom, könnyeim folynak alá; s nekem úgy tetszik, mintha azok szívem

gyengéd, szent komolysággal beszélt Isten országának dicsőséges dolgairól.*

Stanleynek szívetmegindító hangja elnémult a feltámadás napjáig. És mégis: szól ő hozzánk, bár meghalt már. Bizonyágtétele, melyet elpecsételt és megerősített életével, még most is beszél és fenn fog maradni minden időkre; az a bizonyosság, hogy igazi keresztyénség nem fér össze a színházzal sohasem. Itt nincs dolgunk spekulációkkal ama kérdés felett, hogy mi lehetne a színház és mivé kellene lennie, hanem azzal kell foglalkoznunk, hogy mi volt a színház mindaddig, minden időben s hogy mi az még ma is mindenütt. A világ ugyan, mely elvette magát az evangéliumban való hitet, kívánja a maga számára a különböző komédiákat s ezektől nem fog megválni soha. Ám töltsé kedvét! De ki Krisztus tulajdona akar lenni, hogyan vehet az részt a színházi életben? Tudjuk, hogy mindenkinek, ki még rabja ennek az „élvezet”-nek, komoly küzdelembe és döntő, férfias elhatározásba kerül a világnak e részben is meghalni; de Stanley élete, mindenekelőtt azonban Istennek ígéje, megmutatja nekünk a győzelemre vezető utat. Ez az út kereszthez és a kereszt alól a koronához vezet.

(Vége.)

vércseppjei volnának, melyeket az öreg szüleim iránt való szeretet oltárán ontok. A jövőben ezek a szülők ellenségeim lesznek; most ugyan míg kisírhatom magam anyám keblén, de eljön a pillanat, amikor az irántam való anyai szeretetnek utolsó szikrája is kialudott...

De nem tágitok: minden szegyet magamra veszek, minden szenvedést elviselek, a Jézus szent nevéért, a Messiásért, ki drágább nekem, mint bármi más. Reá tehetem le szívem bánatát; tekintete rajtam nyugszik, mert az Ő iránta való szeretetem miatt kell üldözést elviselem; úgy tekint Ő reám, mint édesanya beteg gyermekére.

Azt, amit itt irok, csodálatosan összekuszálnak, rejtvénytárányok fogja találni. Bizonyára felveti a kérdést, hogy milyen esemény által jutottam ebbe, a reám nézve oly kínos helyzetbe. Felmerülhet az a kérdés is, hogy találkoztam-e városunkban olyan keresztyénnel, kinek felvilágosítása, oktatása birtán arra az elhatározásra, hogy keresztyénné legyek; vagy, hogy nem számításból teszem-e ezt a lépést, hogy ezáltal nehéz életviszonyokból szabadítsam ki magamat.

Nem, óh nem! Egy keresztyénnel sem beszéltem valaha lelkem állapotáról és soha sem keresett fel engem keresztyén... Külső körülményeim kellemesek, hisz igen gazdag szülők gyermeke vagyok, kik mindig jók és nyíltszívűek voltak irányomban úgy, hogy soha semmiben nem volt szükségem. A szabadságom is teljes. Zavaraltalanul olvashatok s tanulmányozhatok bármit. De ha — amitől Isten eddig kegyelmesen megkímélt — életemet szegénységben és nyomorban kellene is töltenem, sohasem kísérelném azt meg, hogy a vallásom megváltoztatása által javítsak a helyzetemen. Annál kevésbé teszem ezt meg most ily okokból, mert hisz jó módban élek.

Kétségtelen azonban, hogy már most tudni szeretné, hogyan vezetett Isten Lelke engem a Megváltóhoz. Elmondom.

Attól kezdve, hogy önállóan tudtam gondolkodni, küzdelem volt a szellemi életem. Vég nélküli kérdések merültek fel bennem s mérgezték meg érzékvilágomat. Minél inkább zárkóztam el ezen kérdések elől, annál hevesebb lett belső küzdelmem. A kétség férgé gyötört s foglalkoztam azzal a kérdéssel, hogy van-e valóban Isten. Sokszor ezeknek a fellépő kételyeknek serege ellen hősiesen tudtam küzdeni s belső békességem eme makacs zavaróinak ellenkérdéssel válaszoltam illyképen: «Miótan minden műnek van alkotója, a látható világot is csak teremtenie kellett valakinek; az ég csodáit, annak drágakövek-ként ragyogó csillagjaival egyetemben, szükség-szerűleg valami hatalmas építőmesterre kell visszavezetnünk, valami rejtélyes lényre, kit az ember nem láthat szemével és nem foghat fel értelmével. Ez a mindenható teremtő nem lehet más, mint Isten.» De mindez csak az értelmem működése volt, mely által nem jutottam előbbre és végül is azt mondtam magamnak: «Hát te biz meg nem vagy elég érett ahhoz, hogy ilyen kér-

désekre megadhassad a feletetet.» Újra magamba zártam minden kételyemet.

Egy szép napon azonban kezembe akadt egy példánya annak az Újtestamentumnak, melyet Tanár Úr fordított át héber nyelvre. És egészen új világot tárt fel tekintetem előtt. Nem minden félelem érzése nélkül olvastam a könyvből; mert engedetlenségnek és vétségnek tartottam olyan tényekkel való foglalkozást, melyek ellent mondtak népem és családom szellemének. E miatt teljes erőmmel küzdöttem az ellen, hogy Jézus szavai gyökeret verjenek bennem... Mikor fővárosunkban W.-ben voltam látogatóban, külső szórakozásokat kerestem. Alig, hogy haza érkeztem, a régi kérdések ismét felmerültek bennem. Nyugtalan és melankólikus lettem.

Igy köszöntött be a nagy engesztelési ünnepeink. A szülők azt akarták, hogy kísérem el őket a zsinagógába. Mivel nekem, mint izraelita gyermeknek szüleim akarata szent volt, elmentem velök. A zsinagóga felve volt. Tollam gyenge annak az éktelen lármának a leírásához, mely akkor betöltötte a zsinagógát. Az ég felé törő eme siránkozó hangok, oly hatást gyakoroltak reám, hogy a szívem szinte felolvadt, mint a tűzben a viasz. Azt mondtam magamban: «Valóban átok van rajtad, te szegény elhagyott és megvetett nép! De volna okod még hangosabb panaszra, ha nyomorúságodat teljes egészében ismernéd.» Csak megerőltetéssel tudtam visszatartani könnyeimet, aztán ez a kérdés foglalkoztatott: «Ha valóban az élő Isten van köztünk és felettünk, miért nem tekinti meg ezeket a könynyeket, melyek még kemény emberi szívet is megindítanak? Miért nem indul meg népének panaszaira, mikor ez a nép könyörögve és nyilván őszintén keresi bűnei bocsánatát?» Ilyen kérdések megfélemlítettek; éreztem, hogy indul meg újra bennem az az előbbi rettenetes küzdelem.

Odahaza bezárkóztam szobámba, de itt sem találtam meg nyugalmamat. Ekkor elővettem az újszövetséget, hogy abból keressek feleletet. Két különös szóra akadtam: «Ki az Úr Jézus nevét segítségül hívja, megmentetik» és «Aki szereti az Úr Jézust, azt az Atya is szereti...» Végre tehát világos felelet kérdéseimre! Most tudtam, hogy miért jött reánk, zsidókra Istennek haragja, reánk, kik régi szokás szerint napról-napra megátkoztuk a Jézus nevét.

Egy pillanatig sem voltam homályban már most aziránt, hogy Jézushoz, az igazi Messiáshoz kell eljutnom. Ettől kezdve Jézus személye hatalmas vonzóerőt gyakorolt reám. Ha szavait olvastam, megéreztem a bennök rejlő életerőt, éreztem, miként ajánlja fel nekünk önként szeretetét, melyet nem kell cselekedetekkel kiérdemelnünk.

Emberektől nem kaptam ezt a bizonyosságot, mindent Isten kegyelme munkált bennem. Még néhány hónapig csendben leszek, azután nyíltan vallást teszek Krisztusban való hitemről.

Keresztyén gyermeknevelés.

Krisztus nem nevelte túlsokat tanítványait, hanem szabad fejlődést engedett nekik; a rosszért azonban, bármily kicsiny volt is, mindig szent komolysággal intette őket.

Vannak szülők, akik folyton gáncsolják gyermekeiket, akár megérdemlik, akár nem. Ennek a módszernek az a szomorú következménye, hogy a gyermek ítélőképessége a jót és rosszat illetőleg, eltompul.

Nem kell a gyermeknek sokat nevelni, hanem inkább arra törekedni, hogy a család légköre, amelyben a gyermek nevelkedik, szabad fejlődést és nyugalmat biztosítson neki. Olyan a gyermek, mint egy növény, nem szükséges mindig munkálkodni rajta, hanem időt kell engedni, hogy Istentől nyert adományai kifejlődésre jussanak.

Krisztus nem nevelte tanítványait valamely sablon szerint, hanem mindegyiket a maga természetének, sajátosságainak megfelelően. Más kép bánt a lobbanékony Péterrel, mint a kételkedő Tamással. Az udvarias Nikodémust hűvösen fogadja, dicséretét elutasítja, de Náthánáelt, aki nem hízeleg, megdicséri.

Ezen példákból láthatjuk, mennyire fontos, hogy a gyermek sajátosságait felismerjük. A gyermekbe Isten oltotta tulajdonságait és azt akarja, hogy mi ezeket megőrizzük. Nem az a kérdés tehát, hogy mi csináljunk belőle, hanem, hogy mire rendelte őt az Úr, milyen képességekkel ruházta fel. Isten a gyermek tehetségei által megmutatja nekünk, hogy mire van hivatva. A mi feladatunk tehát a gyermeket megfigyelni, hogy képességeit felismerjük, ezek fejlődését előmozdítjuk és nemesítjük. Igen találóan mondja Goethe:

„Ne alakítsd a gyermeket, ahogy tetszik neked.

Hanem amint Isten adá, úgy kell azt szeretned.

„Hagyd őt szabadjárni és így legjobban neveled.”

Azaz: Ne pusztítsd el a gyermek egyéni sajátosságait, hanem őrizd meg azokat, mint valamely kincset. A világ tele van karrikaturákkal, akik legtöbbször a helytelen szülői nevelés áldozatai, mert a szülők a saját izlésük szerint akarták a gyermeket átalakítani.

Krisztus szabadságra, önállóságra nevelte a tanítványait, mert tudta, hogy nemsokára egyedül ő nélküle kell megállni helyüket az élet küzdelmeiben. De ne feledd el, hogy igazi krisztusi értelemben vett szabadság csak ott van, ahol az Isten törvénye kötelez. A gyermek nem marad mindig gyermek s amint növekszik, igyekszik saját lábaira állni; ugyanúgy a lelki életben is önállóságra kell törekednie, hogy önmagát kormányozni tudja.

Aki szereti gyermekét, mindenekelőtt engedelmesre nevelje, mert az engedelmeség a jellemképzés elengedhetetlen eszköze és az igaz istenfélelem alapja. Aki nem tanul meg gyermekkorában engedelmeskedni, sohasem fog tudni kormányozni mint férj, sem magát alárendelni, mint feleség. Azonban különbséget kell tennünk a rabszolgai és igazi engedelmeség között. A

rabszolgai engedelmeség félelemből, az igazi engedelmeség pedig szeretetből származik.

Végül legyen a szülő gyermekeinek, jó barátja, nyerve meg bizalmukat, legyen gyermek a gyermekek között, így élvezni fogja mindazt az örömet, amelyet az Úr a gyermekek által nyújt.

Pestszentlőrincz, 1922. április 9.

R. M.

VASÁRNAPI ISKOLA

Peti, hol kaptad az almákat?

Feleletet Peti nem ad. „Ki adta az almákat Peti?” Peti nem szól semmit. „Peti, a te almáid ezek?” Peti csendes. „Peti miért nem eszel az almából?” Peti hallgat.

Miért hallgat a Peti? Máskor annyit tud beszélni és még eddig mindig felelt ha kérdezték. Fjisz máskor mindennel dicsekedett, sőt ha csak egy darab kenyere volt, azt is megmutatta a szomszéd fiúnak. Miért dugja el éppen ezeket a szép almákat? Miért siet azokat egy kendőbe csomagolni? Máskor oly nyílt a tekintete és büszkén néz mindenki szemébe. Miért néz most oly félve az ajtóra, mintha minden pillanatban valami kellemetlen vendég jönne?

Én meg akarom mondani nektek, kedves gyermekek, miért van ez. Azért, mert a Peti lopott! A szomszéd kertjébe ment és ott azt mondta, hogy csak virágot akar szedni, de a fiatal almafáról leszakította az almákat és elosont onnan, most pedig félve el akarja dugni az almát.

Szegény szerencsétlen Peti! Lássátok gyermekek, így néz ki, egy hazug és tolvaj gyermek. A világosságot nem bírja alviselni, mert nincsen tiszta szíve. Keblében egy hang mindig így kiált: „Tolvaj, tolvaj!” Nem bír örvideni. A szép és jóízű alma nem fog neki ízleni, mert a gyümölcs csak akkor ízlik, ha azt igazságos úton kaptuk, máskülönben keserű és rossz ízű. Peti, Peti! Nem érzed, hogy milyen nagy és csunya bünt követtél el? Ez a lopás is egyszer napfényre kerül és akkor jaj neked!

Isten mindent lát! Gyermekek, óvakodjatok a hazugságtól és a lopástól! És ha valamelyiteknek szívét ilyen lopás, vagy hazugság nyomja, úgy hozzátek azt napfényre és valljátok be azt Isten és emberek előtt, így aztán bocsánatot is nyerhettek.

Belül jó.

„Szívecském — szólt az anya kedves kis lányához — jöjj és csókolj meg, nagyon megvagyok elégedve veled. Szeretetteljes voltál kis húgodhoz és játszottál a kis öcséddel, sok fáradtságtól megkíméltél és segítségemre voltál egész nap.”

„Óh, Mama — kiáltott fel a kedves leány, miközben fejcskáját az anyukája keblére tette —

mennyire kívánom, hogy mindég jó legyek és neked örömet szerezzek, hisz nekem úgy fáj, mikor téged megszorítottak."

Kedves gyermekek, vajjon ti szintén arra törekedtek-e, hogy a mamátoknak örömet szerezzetek és segítségére legyetek? Aki köztetek ezt nem tette meg eddig, tegye meg ezután, mert az Úr Jézus meg fog ezért áldani. Legyetek jók belül és ne csak külső látszatra, mert az emberek ugyan csak a külsőt nézik, de Isten a belsőt nézi és a szívet vizsgálja. Tiszta a te szíved? Ha igen, úgy boldog vagy? A.

Mennyei sürgöny. *Halál*

A világháború ideje alatt történt, hogy R. lelkész A. városban egy bankárral komoly beszélgetést folytatott, a lelkiüdvösségről. A megtérésnek fontosságát az illető elismerte, de azt a megjegyzést tette hozzá, hogy ebben a mostani zavaros helyzetben a szív és a fej nem elég szabad arra, hogy az örökkévalóság gondolataival foglalkozzék. A lelkének üdvösségéről azért semmiképpen sem akart megfeledkezni.

Kevés idő múlva a bankárnak fel kellett keresnie egy ideggyógyintézetet, mivel a farsztori munkában idegei tönkrementek. Abban az időben egy napon R. lelkész úgy vélte, mintha tiszta csengésű parancs hangzott volna feléje, hogy a legközelebbi vonattal utazzék el és keresse fel a bankárt a szanatóriumban. R. rögtön engedelmességedett a parancsnak, mely lelkében minduntalan felhangzott.

Pár órával később, a lelkész az intézet előtt állt. A bankár nagyon meglepődött, amikor a lelkészt oly hirtelen és váratlanul maga előtt látta. »R. Úr, maga az? Egész nap magára gondoltam és akartam is sürgönyözni önnek.«

A lelkész erre nyugodtan felelt: »Már meg kaptam a sürgönyt.«

«Lehetetlen, hisz még fel sem adtam», szólt felhevülve a bankár.

«Isten azonban elküldte nekem, felhívott, hogy haladék nélkül keressem fel Önt.»

Aztán kettőjük közt hosszú beszélgetés folyt, melynek eredménye az lett, hogy a bankár teljes üdvbizonyosságra jutott és hit által békét talált Istennel. Mindkét úr sétálva lépkedett föl s alá egy folyó partján. A bankár gyönyörködött a szép természetben. Ma minden tisztább és szebb volt előtte. De mi ez? Hirtelen egészen elgyengült. A lelkész támogatva kísérte be szobájába. A beteg nem is nyitotta ki többé szemeit, álomba szunnyadt anélkül, hogy egy szót is szólhatott volna. Aztán nem ébredt föl többé. Meghalt. A lelkész csak most tudta meg tisztán, hogy miért kellett neki ezelőtt pár órával a bankárhoz sietnie. Erre letérdelt és hálát adott Istennek a mennyei sürgönyért.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Szerda, május 3. Mennyei hajlék. II. Kor. 5: 1—5. Földi testünket sátorháznak nevezi Pál apostol ép úgy, mint Péter apostol is II. levelében (1: 13—14). Ha ez a sátorházunk elbomol, épületünk, hajlékunk van a mennyben. (1.) Sátorunk, melyet vándorutunkban hordunk magunkkal „elbomol”. Épületünk, hajlékunk, melyet a mennyei hazában, igazi otthonunkban nyerünk: „örökké való” maradandó. Olyan a különbség a keltő közt, mint pl. a „szövegszóró sátor” közt, amit a 40 esztendőig tartó pusztai vándorlás alatt vitt magával Izrael népe helyről-helyre és a „templom” közt, mely az ígért-földének; Kanaának fővárosában: Jeruzsálemben, elmozdíthatatlan alapokon épült. Az egyik sátor, a másik épület. Pálnak is, Péternek is megvolt az igazi érzeke az iránt, hogy mi az idegen ország és mi az igazi haza. Nekünk megvan-e? A „felöltő” („felöltözni” (2.) „felöltözötten” (3). szükségképpen feltételezi az alsó ruhát. Ez az alsó ruha, vagy alap a megújult „belső emberünk” 4: 16. Meg nem tért és meg nem újult lelkek meztelenek maradnak, bűneik meztelenségében fognak találatni. A Lélek záloga a következő dicsőségnak (5).

Csütörtök, május 4. Idegen és otthon. II. Kor. 5: 6—9. Amíg a testben lakunk „távol vagyunk az Úrtól” idegenben. (6.) Ebből az idegenből vágyik Pál a mennyei otthonba, az Úr közelébe. (8) Sokan hitetlenségből, életuntságból kívánják a halált. Pál azért, hogy közelebb legyen az Úrhoz. A hit és a szeretet ösztöne bizalmat önt a szívébe és munkára sarkalja. Az az igyekezete, hogy az Úrnak kedves legyen. (9.) Te nem embereknek akarsz-e még tetszeni?

Péntek, május 5. A Krisztus ítélőszéke előtt. II. Kor. 5: 10. A hívőknek, sőt az apostoloknak is meg kell jelenniük a Krisztus ítélőszéke előtt. (I. Kor. 4: 5.) Róm. 14: 10. És ott minden munkánk is nyilvánvaló lesz I. Kor. 3: 12—13. De a hívők csak megjelennek az ítélőszék előtt, nem jutnak be az ítéletbe. Ján. 5: 24. Mt. 25: 30. Reád milyen jövő vár?

Szombat, május 6. Buzgóság emberek mentésében. II. Kor. 5: 11—12. Tudván azt, hogy az Úr, milyen felséges király és bíró, szent félelemmel járunk és tartózkodunk kell; Őt bármivel is csak megbántani. De ez a tudat mentő munkára is kell, hogy sarkaljon bennünket, hogy emberek kikerüljék az ítéletet. „Embereket térítünk”, tulajdonképpen: „rábeszélünk”. Nem vagyunk restek az ilyen rábeszélésben? „Isten előtt nyilván vagyunk”. A Te életed is nyitva van Isten előtt? Nincs semmi, amit elrejtessz Előle? Ha Isten elől nincs mit takarnod, akkor emberek előtt is nyitott könyvhöz fog hasonlítani életed. Akkor nem ajánlgatjuk magunkat másoknak, mert azok ügyis tudni fogják, hogy hányadán vannak velünk.

Vasárnap, május 7. A Krisztus szerelmé. II. Kor. 5: 13—15. Istenért el tudjuk viselni azt, ha mások „bolond”-nak, eszeveszettnek mondanak s tartanak bennünket (13). Az ilyen dicséretből Pál apostolnak is kijutott. „Bolondozol te Pál” — mondá Fesztyus. Csel. 26: 24 „Magánkívül van” — mondták az Úr Jézusról. Mk. 3: 21,

„Ha eszesek vagyunk, érettetek van ez“. S honnan veszi Pál mindakettőt? A Krisztus szerelméből. Bennünk jég-hideg, önző „józsanság“ tart vissza és foglal le a maga számára annyi területet a szívben a Jézus szeretete előtt! Mi győzte le Pált? Golgotha! Ide tekint (14—15). Ott van minden önzés sírja. Kinek élünk? Jézusnak! (15). Ez a mi életünknek is a felírása?

Hétfő, május 8. Mélyebb ismeret. II. Kor. 5: 16. Az ismeretnek van különböző foka. Más a hallásból, más a személyes érintkezésből származó ismeret. A legtekélyesebb foka az ismeretnek az lesz, amikor fönt az örökkévalóságban majd mi is úgy ismerünk, ahogy Isten ismer minket. I. Kor. 13: 12. De annak az embernek, kit Krisztus szerelme szorongat, már ebben a földi életben is van mélyebb ismerete, mint amilyen a természeti embereké általában. A természeti ember „test szerint“ ismer valakit, mert csak arra néz, ami szem előtt van. De a lelki ember mélyebbre néz, a belső értéket keresi embertársaiban és azok szerint értékeli őket. Krisztusban, ki testet öltött magára, szintén az örök Istent látja az apostol. Az Úr Jézus is arra int: „Ne ítéletek a látszat után, hanem igazi ítélettel ítéletek“. Ján. 7: 24. Te is nem azután ítéled meg felebarátodat, amit ő, vagy mások mondtak róla, vagy magad láttát tőle? A belső értéket kerested-e, vagy megelégedtél a látszattal?

Kedd, május 9. A békéltetés szolgálata. II. Kor. 5: 17—21. A Krisztusban, vagy kívül? — ez a döntő kérdés. Hogyan jutunk a Krisztusba? Újjáteremtés által. (17.) Az Úr Jézus megújítja a világot és az egyes emberek életét is. Ezt az új teremtést Isten úgy hozta létre, hogy a tőle elpártoltakat megbékélte önmagával. (18.) Ő volt a sértett fél s mégis Ő tette meg az első lépést a békeség érdekében. Áldozatot hozott érdekükben, mikor még ellenségek voltunk, olyan áldozatot, melynek nincs példája. Nemcsak halálba adta értünk Jézust, hanem megaláztatni engedte s bűnné tette értünk. (21.) Békéljünk meg hát már Istennel! (20.) S ha ezt megtettük, lépünk a békéltetés szolgálatába!

Szerda, május 10. A kellemetes idő. II. Kor. 6: 1—2. Pál „együttmunkálkodó“-nak mondja magát. Isten Lelke munkál láthatatlanul az emberek szívén s mi ha kihasználjuk a kellemetes időt, az üdvösség napját arra, hogy lelkeket mentünk az Úrnak, együtt munkálkodunk a Lélekkel. Erre a munkára vették a hívők Isten kegyelmét. Azért inti őket Pál, hogy hiába ne vették legyen az Isten kegyelmét. A szolgálatra mentettél meg, ezt ne feledd testvérem! I. Thess. 1: 9.

Csütörtök, május 11. A Krisztus bizonyosságtevője. II. Kor. 6: 3—10. Pál apostol is munkálkodik, hogy hiabavalóvá ne tegye Istennek kegyelmét. Elővigyázattal munkálkodik, ki nem felejt, hogy szolgálatban van. (4.) A 4. és 5. versben felsorolja Pál mindazokat a dolgokat, melyekben Isten türelemre neveli szolgáit. De a türelmen kívül szüksége van Isten szolgájának tiszta életre (6), igazságra és erőre (7). A 8. versben említett különös dolgokon is keresztül kell mennünk, de abban a teljes lelki fegyverzetben, melyről Ef. 6: 13—17-ban olvasunk s mely nélkül sérthetetlenek nem maradhatunk. A hit győzelemre segít és sokakat gazdagít. (10).

Péntek, május 12. Keresztyén őszinteség. II. Kor. 6: 11—13. Pál megmondott a korinthusiaknak mindent, ami szívén feküdt. Ha ők azt hiszik, hogy Pál még valamit rejteget előlük szívében, hát csalódnak. Az ő szívek szoros és elzárt az apostol előtt. De, mint atya, kéri lelki gyermekeit, hogy tárják ki előtte szívét (13), viszonozásul arra a nyíltszívűségre, mellyel ő viseltetik irántuk. A zárkózottság nem a keresztyén tulajdonsága. Neki kell gondolatait közölni keresztyén testvéreivel. Ezért szereti a keresztyén közösséget. Pál nyílt szívű volt bibliai értelemben. Vagyis sok hely volt szívében a szeretet számára. Az persze bibliaellenes, ha e világ és a világi dolgok számára van sok hely szívünkben.

Szombat, május 13. Felemás iga. II. Kor. 6: 14—18. Pál elkülönítést követel minden sötétségtől. (14). A felemás igába való rekesztés akkor történt, ha pl. szamarat és ökröt fogtak egy járomba. Az ilyen állatkinzás számba ment cselekedet tiltva volt. V. Móz. 22: 10. Így nem fér meg egymás mellett az igazság és a hamisság (14) Krisztus és Béliál, hit és hitelenség (15), igaz istentisztelet és bálványimádás (16). „Tisztátalant ne illessetek (17).“ Milyen magas rendeltetése van Isten gyermekeinek! Az élő Istennek kell, hogy legyen temploma. Ő akar a mi Atyánk lenni s mi fiai és leányai lehetünk. Ez vagy te? Tudod annyira szeretni Atyádat, hogy Érette el tudsz szakadni mindentől, bálványaidtól is?

Vasárnap, május 14. Megszentelődésünk II. Kor. 7: 1. A megtéréssel csak kezdetét veszi a keresztyén életünk, nem befejezését. A megtérés után a megszentelődés szakadatlan folyamata következik, amit szintén a Szentlélek végez. Nekünk csak az a dolgunk, hogy megtisztítsuk magunkat minden testi és lelki lisztátlanságtól. Erre indítson bennünket Istennek sok ígérete, amiről az előző fejezetben volt szó (16—18. vers). A megszentelésünkben Isten főlelmében kell részt vennünk, vagyis a legkisebb bűneinket is komolyan számba vennünk s azoktól is tartózkodnunk, hogy ne szomorítsuk édes menyeyi Atyánkat. Tegyük félre a bűnt, fussuk meg az előttünk levő küzdőtér, nézzünk fel a Jézusra! Zsid. 12: 1—2.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 óra-
kor bibliaóra; vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. sz. alatt szerdán este
7 órákor; vasárnap d. u. 3 órákor.

Xispéster Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pén-
teken este 7 órákor és vasárnap délután 1/4 órákor.

Ginikota Ehmann-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este
7 órákor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órákor.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este
8 órákor; szerdán este 8 órákor

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órákor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-kor.

A szerkesztőségi felelős: REICHERT GYULA, Dombóvár, Bezerédj-utca. 27 sz.
Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE . . . . . 96' - K
FÉLÉVRE . . . . . 48' - K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Sok lakóhely.

E lakásinség világába szinte reklám számba megy az ilyenfajta cím: „Sok lakóhely”. De igazán hontalanoknak jövevényeknek és vándoroknak kellene lennünk, ha azt akarnók, hogy az Úr Jézusnak ez a kijelentése: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; . . . elmegyek, hogy helyet készítsek néktek”, (Ján. 14:2.) azt az örömet kelthesse bennünk, a mely e szavakban bennfoglaltatik azok részére, kik azokat helyesen megértik. Hány vagonlakó menekült van még ma is hazánkban, minden lakásrendelet és rendezkedés ellenére. De bizonyára csak igen kevés közöttük az igazán hontalan, jövevény és vándor. Mert nem az a hontalan, jövevény és vándor — a Biblia értelme szerint — a kit kiüldöztek szülőföldéről, lakóhelyéről, szűkebb körben vett hazájából. Te tán ezek közé tartozol kedves olvasóm és hontalannak mondogatod magadat. Mióta idemenekültél az anyaországba sokat megsirathattad szűkebbkörű hazádat ia. Nemcsak azért, a mit ott elveszítettél, hanem tán azért is, a mit itt nem találtál meg. Oh, én megértlek barátom! Te elhagytál mindent a mi régi helyeden kedves és drága volt neked; csak azért, hogy meg ne tagadd, el ne áruld hazádat, nemzetedet, véredet. Azt remélted, hogy itt új hazádban lelkesedéssel, megértéssel, tetvéri szeretettel fogadnak. S e helyett hányszor kellett már hallanod megérkezésed óta az ideges szemrehányást: „Miért nem maradt ott, a hol volt; nekünk is elég a bajunk; lakást még nem adhatunk, elégedjék meg a vagonnal!” S így aztán — már most — nemcsak hetek és hónapok, de tán már évek óta várod a vagonodban, hogy helyet készítsenek neked. Szegegy barátom, hogy sajnállak sorsodért!

De nézd, olyan hontalan, jövevény és vándor még se vagy, mint a minőkről a Biblia beszél.

A Biblia értelme szerint az az igazi vándor, ki nem e mulandó világ számára él, nem földi célokat hajhász, hanem az Örökkévalónak szolgálatába állítja minden mulandó eszközét és értékét: pénzét, egészségét, erejét, idejét, szóval, a ki — a mint az Ur Jézus mondja, az odafennvalókat keresi, a ki lelkében, gondolkodásában, cselekedetében kijött e világból, ebből a régi hazájából és Istennel él szövetségben az Ur Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójában való hit által. Kijöttél-e már a régi hazádból, a bünből és beléptél már abba a szellemi országba, melynek Jézus Krisztus a királya? Vagy még

többre becsülöd e világ örömeit, kincseit, kereskedését, nyereségeit és hiúságait, mint az Ur Jézust, ki életét és vérét adá érted? Képes vagy-e az Ur Jézus országáért és igazságáért olyan áldozatot hozni, mint a milyent hoztál földi hazáért? Képes vagy-e „rég helyed“-et és mindent, a mi itt kedves és drága volt neked, elhagyni azért, hogy meg ne tagadd, el ne áruld mennyei hazádat, Isten népét és azt a drága vért, mely folyt lelked üdveért?!

Oh, ha ezt megteszed az Urért és mennyei hazáért, nem fogsz csalódní, mint a hogy csalódtál, ha megtetted emberekért és földi hazáért! A mennyei Király, a Megváltó nem fog visszautasítani senkit, a ki hozzá jön. Nem is mordul reá idegesen, mint zavarba jött emberek. Hanem nagy örömmel Ó maga siet eléje s mindenkit kibeszélhetetlen szeretettel személyesen üdvözöl, a ki belép az Ó országába. Te már beléptél-e?

Lám, a tanítványokhoz, kik elmondhatták: «Uram, mi mindeneket elhagytunk Éretted» — így szól: «Az én Atyámnak házában sok lakóhely van . . . elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.» Oh, azoknak a tanítványoknak nem kellett megbánniok, hogy Érte elhagytak mindent. Pál apostol is örömmel mondja: „A melyek nekem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélem. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az Ur Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnék ítélek.” Fil. 3:7—8. Oh, ha Te is meg tudnád ezt tenni, akkor az Ó országának lennél a polgára. S, ha Isten országának vagy a polgára, akkor e világon jövevény és zsellér vagy. Ebben a világban vagy még ugyan, de már nem e világból való. Mert Isten szelleme átalakította, megújította e világhoz tapadt szívedet. Akkor úgy élsz itt, mint az idegen országban. Már nem e világ életmódja, törvényei, szokásai mérvadóak neked, hanem igazi hazádéi, az Isten országának törvényei. S akkor azt a helyet, melyet elkészített az Ur neked is az Ó Atyjának házában, be fogod tölteni. De az Atya házába csak egy ajtó vezet. A Jézus Krisztus. Azért jöjj Óhózzá, ki nemcsak, hogy vissza nem fog utasítani téged, hanem vágyva várja hazaérkezésedet, Óhózzá való megtérésedet, ki már országának határánál szeretettel fogad és végig kísér életeden át, mignem elvezetett oda, a hol a te számodra elkészített hely van. — Éhezél, fázol, keseregsz, bolyongsz, hontalan vagy? Oh jöjj Jézushoz, nála: — sok lakóhely van!

R.

Gyermekeink *nevelés* magasabb iskolai képzettsége.

Hogyan lehetünk segítségére ifjúságunknak a jelen küzdelmeiben? Ez a kérdés foglalkoztat bennünket állandóan. Új időkét élünk, hatalmas erők küzdenek egymással, nagy átalakulások érezhetők minden téren.

Most már az a kérdés, hogy mi komoly keresztyén emberek, milyen álláspontot foglaljunk el e küzdelemben. Legyünk passiv szemlélői annak a harcnak, mely politikai, gazdasági vallási kulturális téren végbe megy? Semmi esetre sem! Mert ebben az új korban sok lehetőség kínálkozik az Úr országának kiépítésére.

Azok az egyének, akik saját életüket komolyan és őszintén vizsgálják, önkéntelenül is arra a felfedezésre jutnak, hogy sem tudomány, sem művészet, sem gazdaság nem képes az embert arra a lelki nívóra felemelni, amelyre a lélek kívánczik. A törekvés a jobb, nemesebb magasabb iránt velünk születik, Isten oltja belénk, hogy szemünket szívünket fölfelé irányítsuk hozzá, aki mindnyájunkat alkotott.

Komoly feladataink vannak a jövőt illetően. Ifjúságunk bele van állítva a jelen küzdelmeibe. Körülöttük hullámszik a modern élet ezernyi bűnével, veszélyével. Magukra hagyjuk-e őket ezekben a válságos időkben? Nem, mint őszinte barátai az ifjúságnak mellettük állunk és bátorítjuk őket az igaz jóért való küzdelemre.

Gyermekeink magasabb iskolai képzettsége mindenestre elősegíti bennök a nemesebb gondolkozást, a nemesebb gondolkodás pedig az Istenhez való közeledést. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy csak művelt emberek juthatnak Isten közelségébe. Távolról sem. Csak azt akar-

juk bebizonyítani, hogy ezen az úton, a tudományok útján is felismerhetjük az Isten végtelen szeretetét és bölcsességét.

Nézzünk csak egy kis virágot. Milyen tökéletes szépség, harmónia ömlik el rajta! Milyen kedvesen hajlong karcsú szárán, ha megérinti a langyos tavaszi szellő. Nem gondolunk-e önkéntelenül Istenre, aki a természet szépségeit a mi gyönyörűségeinkre teremtette. Ő az a csodálatos Alkotó, aki a föld szürkességéből ragyogó színeket, nagyszerű illatokat, gyönyörű formákat hoz létre.

Az összes tudományok közül a természet-tudomány az, amellyel legtöbbet foglalkoznak az emberek. E lázas kutatás a természettudomány terén szemünkre veti, hogy a hit és tudomány teljesen kizárják egymást. Mi azonban, akiknek személyes tapasztalataink vannak Istenről ennek ellenkezőjét állíthatjuk. Ha a tudomány istenellenes dolog lenne, Isten nem adott volna hozzá értelmet nekünk.

A természettudománynak már meglevő anyaggal van dolga, amely helyhez és időhöz van kötve; eljárása a megfigyelés és a kísérlet. Csak azt tudja leírni, amit lát; kufathatja kísérletezéssel milyen összefüggés van ok és okozat között, anyagokat szétválaszthat, összeköthet, felfedezései hasznosak lehetnek az emberiségnek. De maga nem képes a természet erőit létrehozni. Alakíthatja az anyagot tetszése szerint, de egy atomot sem tud teremteni, azaz a semmiből megalkotni. Itt már határt szab Isten az emberi képességnek. A Teremtő egyedül Isten, mi csak használjuk és értékesítjük a teremtett dolgokat és ha az ismeret egyik ajtaján áthattunk, tíz másik zárt ajtó áll előttünk, amint Du Bois Raymond mondja: „Ignoramus et ignorabimus!” (Nem tudjuk és nem is fogjuk tudni!)

A methodisták.

Kik ők és mit akarnak?

Bizonyára hallott már valamit a methodistákról sok ember hazánkban is, anélkül, hogy tisztában volna annak a vallásos mozgalomnak eredetével, céljával, lényegével, melyet e különös névvel jelölnek, a »methodizmus« s melyet sokan protestáns szektának bélyegeznek. Hazánkban is sokan vannak, kik csak névről, hírből ismerik e mozgalmat s mert nincs elég világos ismeretük róla, előítéletekkel dolgoznak. Miután belső szükségzete minden igazságkedvelő és -törekvő embernek az, hogy korának vallásos jelenségeiben is helyes ismeretre jusson, az alábbiakban kérdések és feleletek alakjában igyekszünk röviden közölni mindent, ami az említett tárgyban bárkit is érdekelhet.

1. Hol és mikor keletkezett a methodista egyház?

Angliában az 1739. év vége felé keletkezett. Wesley János, az anglikán egyháznak egyik lelkésze, ki már egyetemi hallgató korában több hasongongondolkodású ifjával szövetkezett a Biblia tanul-

mányozása és Istennek tetsző élet folytatása céljából, jámbor herrenhuti atyafiakkal¹ való érintkezése következtében eljutott a Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójában való hitre és több barátjával együtt 1738-tól kezdve oly megrázó erővel hirdette a megtérést, hogy sok ezer ember jutott el ez által Istenből származó életre. Ezek a megváltozott, új életű emberek kis körökben gyülekeztek össze, mely köröket időnként a szükségnek megfelelően tanácsal és segítséggel látott el Wesley a társaival együtt.

Ez volt a methodista egyház kezdete. De a mozgalom egyre terjedt és lassanként egész Angliát behálózta, 1760-tól kezdődőleg Észak-Amerikában is ültetgették a methodizmus palántáit. A methodista egyház azóta úgy Angliában, mint Amerikában, sőt az egész világon is terebélyes fává növekedett. Különösen Angliában és Amerikában egyike a legnagyobb és legbefolyásosabb egyházaknak.

¹ A herrenhuti atyafiak tudvalevőleg Csehországból kiűldözött protestánsok voltak, kiket a kegyes Zinzendorf gróf Herrenhutban, saját birtokain telepített le és részeseített lelki gondozásban.

A tudományok legnevesebb képviselői, egy Keppler, Newton Linné beismerték, hogy mily kicsiny az ő tudásuk az Isten végtelen bölcsességéhez képest. Ennek az örökké áldandó Istennek adjunk dicsőséget már kora ifjúságunkban.

R-y Mária.

Ki benned bízik.

Ki benned bízik Alkotóm
Az meg nem szégyenül soha
Hatalmas kézzel vezeted
A vész közt napjait tova . . .
Akiben Te s ki benned él
Az nem remeghet, soh' sem fél.

Lombsátorként borul fölénk
Nagy Trónoló a Te kezéd,
Soh' el nem muló gonddal fűg
Örködvé rajtunk a szemed. —
Te szent hűséggel hordozol . . .
Ok félelemre nincs sehol.

S törjön a napok réme rám
Ijesszen a sír, elmulás:
Bennem örökre élni fog
A csendes hit s a megnyugvás
Ki engem oly híven szerelsz
Te hűtlen hozzám nem lehetsz.

Ha majd az alkonyóra jő
S utolsót dobban a szívem;
Rettegés nélkül hajtom én
Alá megfáradt fejem.
A lelkem akkor is remél . . .
Hisz a megtartó Isten él!

S mint meg nem szégyenültem itt,
Amíg tartott a földi út.
Ugy meg nem szégyenülhetek,
Ha lelkem túl a megvén jut.
Nem választ téled el halál . . .
Maradsz nekem ami valál.

LÖBEL JÁNOS.

2. Miért viseli ez az egyházalakulat a methodista nevet?

Ezzel a névvel először Wesley Jánost és diáktársait csúfolták azok, kik nem vettek részt azokon az említett összejöveteleken és bibliaórákon, melyeket Wesley János, mint egyetemi hallgató tartott főbb diáktársával egyetemben. Azért csúfolták őket methodistáknak, mert a keresztyén alapelveknek megfelelő, szigorú, erkölcsös életet éltek. Rendszeresen („methodus szerint“) olvasták a Bibliát, imádkoztak, vonták ki magukat minden világi élvezetből és szórakozásokból (pl. kártya- vagy más haszontalan, időföltő játékokból, kávéházak-, korcsmák-, táncvigalmak-, mulatozások- stb. látogatásából), látogatták a betegeket és foglyokat. Ezt a nevet aztán Wesley ellenfelei rásütötték a Wesley által megindított egyházi mozgalomra is, melyet ez aztán meg is tartott mind e mai napig.

3. Mit tanítanak a methodisták?

Tanításaikkal teljesen az egyetemes és általános keresztyén hitvallás alapján állanak. A teljes Szentírást, az Ó- és Újszövetséget, Isten kijelentett igéje gyanánt tisztelik, melyet Isten Szent-

KÜLÖNFÉLÉK.

Olvasóinknak. Tekintettel a papír és nyomdai árak emelkedésére lapunk előfizetési díját is kénytelenek vagyunk valamelyest felemelni. Ezután példányonként 4 K-ba, egy hónapra 8—, negyedévre 24—, félévre 48—, egész évre 96 K-ba fog kerülni. Reméljük, hogy előfizetőink ezt az aránylag csekély áremelkedést nyugodtan veszik tudomásul.

Kérelem. Előfizetőink száma egyre növekszik, úgy, hogy nem vagyunk képesek új előfizetőinknek a régi számokból, a szükséges példányokat megküldeni, mivel ezeket a régebbi számokat, az akkori előfizetők számarányának megfelelően, csak kevesebb példányban nyomattuk. Arra kérnők tehát régi előfizetőinket, lennének szívesek a „Békeharang“ 1920., 1921., 1922. évfolyamából az összes még meglévő és nélkülözhető számokat a Keresztyén Könyvesház címére (Budapest, IV. Felsőerdősor 5.) visszaküldeni.

Kitüntetés. Dr. Nuelsen L. János püspökünket a berlini egyetem tiszteletbeli doktorrá avatta. Szívvel köszöntjük püspök testvérünket eme kitüntetése alkalmából. Ez az első eset, hogy németországi egyetem tiszteletből methodistának is megadta a Dr. címet. Erdemből megszerezhetette azt már eddig is bárki. S már methodista prédikátor is doktorált német egyetemen. De tiszteletből (honoris causae) most adták meg püspökünknek első ízben. Nuelsen dr. egyházi és szociális kérdésekben tanúsított világos, nyugodt ítéletével nemcsak Németországban, hanem egész Középeurópában is magára vonta a figyelmet.

lelkének sugallatára irtak meg emberek, kik világosan meg tudták különböztetni Isten kijelentését és a Lélek sugallatát saját lelkük indítatásától és gondolataiktól. Ezért Isten igéjét csalhatatlan és egészen elégséges zsinórmértéknek tekintik a hitre és a cselekedetekre nézve. Azt vallják, hogy Jézus Krisztus Istennek öröktől fogva Fia és hiszik, hogy az emberek egyedül csak Jézusnak a kereszten bemutatott áldozati halála által váltathatnak meg bűneikből és juthatnak el üdvösségre. A reformátorokkal egyetértésben elvetnek minden, csupán csak külső igazságot s hirdetik, hogy az ember kegyelemből, a Jézus Krisztusban való hit által igazul meg és alakul át az Ő képére és hasonlatosságára.

4. De nincsenek-e még különös tanításaik, melyek által eltérnek az általános protestáns egyháztól?

Nincsenek, de kötelességüknek tartják, hogy a Szentírás néhány gyakorlati és különösképen fontos tanításait nyomatékkal hangsúlyozzák, így a *megelőző isteni kegyelem*-ről szóló igazságot, mely szerint Isten az embert már elbukott állapotában is keresi, eléje siet, megvilágosítja s arra képesíti, hogy megtérjen és hívővé legyen.

Tagfelvétel. Mindig örömkre szolgál, ha Isten sikerrel koronázza az Ő országa érdekében folytatandó munkát. Április utolsó vasárnapján, 30-án Budapesten 12 próbatagot rendes taggá és 10 látogatót próbataggá vettünk fel. A felvett tagok a Budapest környékbeli gyülekezeteinkből kerültek ki úgymint: Budapest, Angyalföld, Cinkota, Tripolis állomásainkból. Legyenek mindnyájan Jézusnak hű bizonyságtevői.

Nemzetközi Jóbarátság Egyházi Világszövetsége. E szövetség megbízásából melynek célja az ellenséges nemzeteket az egyházak közreműködésével hozni egymással jó viszonyba, Smith Fred úr az egész világot beútazza. Útjában Amerikából Japán, India, Egyptom országain keresztül jelenleg Európába érkezett és legutóbb 3 napot töltött Budapesten. Április 29-én, szombaton, a magyarhoni államsegélyes- és szabad egyházak képviselői üdvözlő-estére gyülekeztek össze a skót misszió épületében. Raffay püspök úr tartotta az üdvözlő- és Ravasz püspök úr a befejező beszédet. Smith úr hosszabb beszédben a háború és ennek lehetőségei elleni küzdelem szükségességét hangoztatta. Majd megragadó humorral emelte ki, ha mégis újra háborúnak kellene lennie, úgy a következő három követelést kellene érvényesíteni:

1. Ezután nem az ifjaknak, hanem a 45 éven felüli öregeknek kelljen a harctérre sietniök, hogy a*népeknek fenntartassék az ifjú-erő és a fejlődési lehetőség. Az utolsó háborúban ugyanis több, mint 11 millió ifjú ember élete pusztult belé.
2. Azoknak az országgyűlési képviselőknak, vagy minisztereknek, kik a háború mellett szavazták,

kellene elsőnek is, és pedig 48 óra lefolyása alatt bevonulniok, nehogy azok bújhassanak ki a harc elől, kik azt megszavazták.

3. A háború kitörése után 48 óra alatt mindenkinek be kellene jelentenie a vagyonállását és a háború befejezése után senkiinek sem volna szabad nagyobb vagyon felett rendelkeznie, mint amekkora vagyona volt a háború kitörésekor.

Mr. Smith megemlítette, hogy a szocialisták levélben kérték, hogy legközelebbi kongresszusuk alkalmával Genfben, a hol az összes munkásságot meg akarják nyerni a háboru ellen való küzdelemnek, ő tartsa a főelőadást. Csak a munkások tudnák egyedül megszüntetni a háborut, miután a tudomány, a politika és az egyház e tekintetben már csődöt mondott volna. Mr. Smith megjegyezte, hogy nem tudja, vajjon tiszéletnek, vagy megvetésnek tekintse-e a szocialisták levelét, de egy dologban világosan ítél, abban, hogy inkább tartoznék olyan szociáldemokráciához, mely a béke érdekében küzd, mint olyan egyházhoz, mely esetleg a háború mellett szavazna.

Mi, Istennek gyermekei tudjuk, hogy addig nem lesz béke a földön, míg Jézus szeretete nem győz és a föld egész kereksege meg nem fog hódolni Neki, a Királynak.

Vasárnap Mr. Smith a budapesti összes vasárnapi iskolások előtt beszélt a Városligetben, a hol mintegy 1000 gyermek és felnőtt hallgatták szavait.

Luk.: 19:10; Csel. 5:31; Ján. 15:16. Továbbá a Szentírás alapján azt tanítják, hogy újjászületés nélkül, vagyis az embernek, a Szentlélek által végbevitt megújulása nélkül senki sem mehet be Isten országába. Ján. 3:3, 5, 7; I. Pét. 1:3 23. Hiszik, hogy minden ember elhivatott az üdvösségre és, hogy Isten senkit sem rendelt kárhozatra; miért is, ha valaki elkárhozik, annak ő maga az oka. I. Tim. 2:4; I. Thess. 5:9; Ján. 5:40. Hiszik, hogy minden igazán hívőnek kötelessége az, hogy mindazokat, kikre Isten elrendezése következtében hatást tud gyakorolni, a világtól és a bűntől való őszinte elfordulásra és az Úr Jézus Krisztushoz való megtérésre szólítsa és vezesse; egyttal meg is értesse velük, hogy »ma« van a kellemetes idő, az üdvösség napja, miért is a megtérésnek mindenféle elkerülése és elmulasztása veszedelmet rejt magában. Ján. 9:4; 2. Kor. 6:1-2; Zsid. 4:7. Tanítják, hogy a Szentlélek által teljes *üdvbizonyosságot* nyerhet az ember, mert Ő tesz bizonyosságot a mi lelkünkben arról, hogy Istennek vagyunk gyermekei, ha azokká lettünk. Róm. 8:6; I. Ján. 5:13. Azt is hangsúlyozzák, hogy a Szentléleknek azzal a szívükbe helyezett bizonyosságával egybehangzónak kell len-

nie annak a bizonyásnak is, melyet a valóban keresztyén élet, az élő hit gyümölcseként szolgáltat. Luk. 6:43-44. Jak. 2:17, 26. Tagjaikat arra intik és tanítják, hogy törekedjenek szívükben és életükben teljes szentségre, keresztyén tökéletességre, mely abban áll, hogy Istent teljes szívünk-ből és minden erőnkkel szeressük és felebarátunkat úgy, mint önmagunkat. Zsid. 12:14; Máté 22:37-39; I. Ján. 4:18. Azt is tudják és tanítják is, hogy az ember kieshet a legmagasabb kegyelmi állapotból is és, hogy azért minden keresztyénnek vigyázva és imádkozva kell ügyelni minden napon arra, hogy mindvégig megmaradjon a kegyelem állapotában. I. Pét. 5:8; Máté 26:41; Jel. 16:15; Zsid. 3:14. Mélyen meg vannak győződve arról is, hogy a hívőnek, ha nem is élne már felismert bűnökben, naponként szüksége van a Krisztus engesztelő vérére a véghől, hogy megtisztulhasson elrejtett vétkeiből, valamint azokból az önkéntelen gyarlóságokból és hibákból, melyek a bűnbeesés által meggyengült testi és szellemi ereje következtében tapadnak életéhez s teszik tökéletlenné legjobb cselekedeteit is. Máté 6:12; Róm. 5:2; I. Ján. 2:1; Zsolt 19:13.

Folyt. köv.

Vallásos ébredés Angliában.

Ipswich, körülbelül 80,000 lakósból álló városka Anglia keleti részén, nem messze a tengerparttól. Élénk és önálló város az ipar és kereskedelem, valamint a szellemi és tudományos élet terén. Ez a város a múlt október első felében, olyan eseménynek volt a színhelye, mint a minő abban a városban eddig még nem fordult elő. A lakóinak nemcsak néhány száza, ezre, hanem maga a város egészében rendült meg a magán és a nyilvános életnek minden jelenségeiben. Erről angol folyóiratokban a következőket lehet olvasni:

Hosszú és komoly előkészületek után sikerült egy férfiakból álló bizottságnak arra bírni a város összes egyházait, hogy ugyanazon időben népmissziós összejövetelt tartsanak. Erre megállapodás szerint október első hete volt a kitűzött időpont, amikor is minden este nyitva állott a város minden temploma, kápolnája s gyülekezeti-terme. Mindegyik helyen hirdették az evangéliomot s egy időben 38 istentiszteletet tartottak. Minden gyülekezet a saját szokása szerint rendezte az istentiszteletet, a mi természetes is, mert hiszen különböző egyházak tartották meg ezt a hetet. De bármi választotta is el őket egymástól, az eltérő egyházi szertartásnak és theologiai felfogásnak háttérbe kellett szorúlnia ama egyedüli cél mögé, hogy lelkek mentessenek Isten országa számára. Bárhol kísérelték is meg azt, hogy dogmatikus problémákat vagy az egyházi rendre vonatkozó kérdéseket, vagy értelmi fejtegetéseket, toltak előtérbe, ott kiürültek a templomok s az emberek eltávoztak onnan. De a hol Jézus Krisztus a Megváltó, Szentlelke és a Vele való közösség állítatott az igehirdetés központjába, ott az üzenetet örömmel fogadták el és az evangéliom behívelytelten hallgatták. A napisajtó elismerte a következőket: Az egyházak lefoglalták a várost és a mozik, melyeknek látogatói napról-napra fogytak ilyen féle hirdetési hoztak a filmeiken: Ipswich Istenhez fordul, te is megtetted-e már ezt? — A zárógyűlés egy keddi napon a „Cornhill” nevű óriási téren a város kellő közepén folyt le. Előzetesen minden templomban tartották rövid istentiszteletet, a honnan a résztvevők a gyülekező helyre sereglettek össze. A polgármester és a városi tanácsos, azután a polgárság képviselői és a munkásság vezetői is megjelentek ott.

Hatalmas tömeg tolongott a városháza előtt, melynek lépcsőiről papok és prédikátorok együttesen vezették az istentiszteletet. Tízezer ajkán zendült föl az ének. Államegyházbeli esperes mondta az általános hálaját, presbiteriánus prédikátor a városért, a szabad egyházak szövetségének elnöke pedig a munkanélküliekért imádkozott. Végül Ipswich városának püspöke lépett fel s e szavakkal szinte az egész várost lefoglalta Istennek: „Alázattal és hálával foglaljuk le a várost Isten számára; útait és utcáit, magán- és középületeit, iparát és kereskedelmét, örömeit, gondjait és egész közéletét a mi Urunk Jézus Krisztusunknak örömteljes szolgálatára szenteljük.”

VASÁRNAPI ISKOLA

Hű bizonyosság tevők.

A hideg és hóval beborított vidéken lakók sokszor kíváncznának a délre fekvő, meleg éghajlatú országok egyikébe.

De ott sem jó minden. Ott nemcsak kígyók, vadállatok és tevéknek ezrei vannak, hanem az emberek nagyrésze is pogány módon él. Az Úr Jézusról és annak megváltó vérére nem tudnak és ha akad köztük olyan, ki az Úr Jézust elfogadja, azt üldözik és még megölni is képesek. Egy alkalommal az afrikai benszülött prédikátort, alig, hogy kilépett a kis kápolnából, egy csapat fölfegyverzett afrikai vette körül, kik meg akarták ölni azért, mert az Úr Jézusról prédikált. De lassátok, nem fél; bátran hirdeti az igét, pedig ott villognak a lándzsák, meg a balták előtte. És miért nem fél? Mert szívébe van vésve az a bibliai vers: „Ki bennem hisz, annak örök élete van.”

Már minden országban és időben voltak és vannak kicsik és nagyok, kik az Úr Jézusról bizonyosságot tettek és tesznek, sőt sokan már vértanú halálát is haltak. Végy példát Pál apostoltól, ki így szól: „A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híjján, háromszor megostoroztak, egyszer megkövezték, háromszor hajólorést szenvedtem, éjt, napot a mélységben töltöttem. Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvízen, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem közt, veszedelemben pogányok közt, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren és hamis atyafiak közt. Fáradtságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, hideg és meztelenségben.” (Pál II. levele Kor. 11: 24-28.) És végül a bizonyosságtevő Pálnak Néro császár uralkodása alatt még életét is föl kellett áldoznia Krisztusáért.

Hány meg hány keresztyén van ma is közelben és távolban, kik hitükért sokat szenvednek!

Bizonyára köztetek is vannak egynehányan, kik boldog bárányai a Főpásztoroknak. Ugy legyetek hűek hozzá és kövessétek Őt félelem nélkül. Ha majd akadnak olyanok, kik titeket kinevetnek és csúfolnak, ne hagyjátok magatokat eltántorítani, hogy az ördög majd végül rajtatok is ne vessen. Hanem figyeljétek meg az Úr Jézus eme szavait: „Boldogok vagytok ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énértetek.” (Mát. 5., 11.)

Akarjátok-e, hogy megmentessetek mindnyájan Ő általa és az Ő bizonyosságtevői közé tartozzatok ezen a bűnnel megterhelt földön?

Fel barátim drága Jézus zászlóján alatt
Bátran, bátran segedelme diadalmat ad.

Hazugság az ördög maga Jót ő sohasem hozhatna.

Hány meg hány gyermeknek kellett azt szégyen és keserűség közt megtapasztalnia, hogy ez igaz. Oly könnyűnek látszik egy-egy rossz cselekedet következményeit csúnya hazugsággal eltávolítani magunktól. Ebben a kis történetben meg fogjátok látni, milyen keserű a hazugság fájának gyümölcse.

Jóska barátom egyszer nagyon csúnyán hazudott, de Isten mindjárt meg is büntette érte. A torna-óra előtt volt. Jóska a többi gyermekekkel játszadozott és a játék közben az egyik fiú elvesztette a zsebkését. Mindnyájan keresésére indultak. Keresés közben Jóska megtalálta a kést, nézegette, hogy milyen szép és mivel nagyon megtetszett neki, hamar a nadrágja bal zsebébe csúszta. Mikor vége volt a szünetnek, be kellett menniök a tan-órára. De ő előbb ahhoz a fiúhoz sietett, ki a kést elvesztette és így szólt hozzá: „Nagyon sajnálom, nem találtam meg a kését.” A torna-óra megkezdődött, a fiúknak sorba kellett állniok és a Jóska harmadiknak állott, mert ő volt a harmadik tornász az osztályban. A tanító új gyakorlatokat tanított a nyújtón. Mikor Jóskára került a sor, ő is megpróbálta a lendülést, de nem sikerült neki, mert a bal karját nem merte nagyon kinyújtani. A fiúk többfelől felkacagtak és kinevették az ügyetlenségét. Jóska nagyon szégyellte magát, szívesen elsüllyedt volna a föld alá, de nem tehetett semmit. Erre a tanító megegyezően felszólította, hogy próbálja meg a gyakorlatot, de ő másodszor is oly ügyetlenül csinálta meg a lendülést, hogy most már a tanító is megharagudott rá és nem tudta elgondolni, mi lett a Jóskával, ki eddig a legjobb tornászok közé tartozott. Jóskának a szívében pedig ott volt a keserű fájdalom. Úgy szeretett volna megszabadulni attól a késtől, mert hisz az akadályozta meg őt abban, hogy nem tudott tornászni. Félt, ha nagyon kinyújtaná a karját, kiesik a kés a zsebéből.

De a tanító úr észrevette, hogy valami megakadályozza Jóskát a tornászásban. Meg is kérdezte rögtön: „Mi van a te zsebedben. A félelemtől reszketve a szégyentől elsápadva vette ki zsebéből a lopott jószágot. Oh hányszor, de hányszor siratta meg keserves könnyekkel ezt a csúnya bűnét! És mennyi időbe telt, míg sebző lelkiismerete begyógyult és amíg visszanyerhette a tanító úrnak és a többi tanuló társának is a bizalmát. A jó Isten megbüntette. Gyermekek, sohasem hazudjatok, kérjétek az Úr Jézust, hogy adjon erőt a hazugság bűnét legyőzni.

Figyelj ide: Hazugság az ördög maga,
Jót ő sohasem hozhatna.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Hétfő, május 15. Szeretettel párosult igazság.
II. Kor. 7:2-3. Pál apostol megmondta a korinthusbelieknek az igazságot, de nem akarta őket megbántani. Hisz oly nagy a szeretete irántuk, hogy képes velök élni, velök halni (3. vers vége). Engedd, hogy megmondják neked az igazságot és ne sértődjél meg miatta! „Fogadjatok be minket.” Pál azt akarja, hogy a korinthusbeliek ne legyenek szükkeblűek. Tudják elviselni azt is, ki szeretetben inti őket. Te nem vagy szükkeblű? Elmondhatod azt Te is, amit Pál a 2. versben mond magáról. Nem vádol-e bennünket valaki szeretetlenség és önzés miatt? Vannak vádaskodó emberek, kik kicsiségeken akadnak fönn. Pál nem ezek közé tartozik. Te sem?

Kedd, május 16. Igazi szeretet. II. Kor. 7:4-11. Pál szívből tudja szeretni a korinthusiakot és ezt a szeretetet elismerő szavakban fejezi ki. Vannak szülők, kik ugyan szeretik gyermekeiket, de mégis elidegenítik őket maguktól, mert csak dorgálják őket és szigorúságot mutatnak nekik, de az irántuk való szeretettel és felettük való örömet elrejtik. Pál nem így tesz. De azért az ő szeretete sem asszonyias és gyenge. El tudja azt viselni, hogy barátait az igazság komolyságával megszorította. Nem fél amiatt, hogy elveszithetné előttük esetleg a becsülését, csak amiatt aggódik, hogy azok miatta kárt ne valljanak valamiben. (9) Bánatuk neki vigasztalásul szolgál, mert észreveszi, hogy fájdalmuk nem érzékenykedésnek, hanem megbánásnak az eredménye. Az Isten szerint való szomorúság feladja az „én”-t és elfogadja hitben a Megváltó mentő kezét; a világ szerint való szomorúság kiméli az „én”-t. De amennyire különbözik egymástól a gyökér, annyira különbözik a gyümölcs is: megtérés — és halál.

Szerda, május 17. Istentől való függés.
II. Kor. 7:12-16. Amit Pál apostol írt nem azért írta azt, hogy megbüntesse azokat, kik megsértették őt; nem is azért, hogy igazolja önmagát abban, hogy igazságtalannul vádolják, hanem Isten ügyéért és a gyülekezetért. (12.) A korinthusiakat dicsérte Titus előtt. Most már Titus megláthatta a korinthusiak életében, hogy Pál apostol nem hiába dicsérte őket és e felett örvendett az apostol. (13-14.) Az Isten szerint való szomorúságnak még egy különös gyümölcse az alázatosság. Ez a korinthusiaknál engedelmisségben és abban nyilvánult, hogy Titust felelemmel és rettegéssel fogadták. (15.)

Csütörtök, május 18. Jószívű adakozás.
II. Kor. 8:1-6. Pál apostol ismeri a példaadás hatalmát. Azért hivatkozik a korinthusiak előtt a Macedóniában levő gyülekezeti tagok adakozási készségére. Ezt kegyelemnek mondja. (1.) Mert csak Isten kegyelme változtathatja meg természeténél fogva önző szívünket. Ha ez a kegyelem uralomra juthatna, egyszerre megváltoznék a világ. A szociális bajoknak vége volna. Engedd azért, hogy benned jusson uralomra! Boldogabb az önként adakozó, mint az, ki mindent magának akar összeharcolni: „bőséges az örömük.” (2.) Ezt Pál magán is megtapasztalta. Lásd: Csel. 20:35. A macedóniak azért

voltak oly jókedvű s megáldott adakozók, mert önmagukat adták először az Úrnak. Te ezt megtetted-e? Tudod-e hogy mindened az Úr ajándéka? Akkor állítsd mindazt az Úr szolgálatába!

Péntek, május 9. Önmegtágadás. II. Kor. 8: 7—15. Pál apostol most már személyesen szólítja meg a korinthusiakat. De milyen kíméletes és gyengéd! (7—8.) Ilyenek tudunk-e lenni mi is, ha személyes, ügyes-bajos dolgaink vannak? A keresztyének az Úr Jézus Krisztus az eszménye mindenben. Amint Ő szegénnyé lett értünk, úgy kell nekünk is megüresítenünk önmagunkat. Hányan gazdagodtak meg azért, hogy másokat elszegényítettek! Nem az-e inkább az igazi keresztyén, aki a maga megüresítésével gazdagít másokat? (9.) A keresztyén életében az akaratnak van legfontosabb szerepe. Ez képesít bizonyos cselekvéseknek nemcsak az elgondolására, hanem végrehajtására is. (10—11.) Az igazi egyenlőség csak a Krisztus Szellemének bennünk való diadalmaszkodása által jöhet létre. Mert csak akkor szabadulunk meg az önzésből, mely a gazdagság és a szegénység közt tátongó egyenlőtlenségnek legfőbb oka. (13—15) ■

Szombat, május 20. Önkéntes szolgálat és felelősségtudat Isten és emberek előtt. II. Kor. 8: 16—24. Titus Pál apostol megbízásából ment el Korinthusba. De különös hála az apostol Isten iránt az a tény, hogy buzgóságot, örömet öntött Titus szívébe a korinthusiak közt való szolgálatra, úgy, hogy önként vállalkozott erre. (16—17.) Ebből kitűnik, hogy helytelen, ha valaki egy dologban, melyben nem ismerte fel világosan Isten akaratát, azt teszi, amihez legkevésbé érez kedvet, ami leginkább esik neheze. De küld Pál más valakit is a Titussal. 18. Tán Lukács az az említett „aiyafi“, mert ő akkoriban nem volt Pál mellett. Csel. 20: 1. Ez a küldöttség a nyilvános elszámolás miatt kellett. Keresztyének ettől nem zárkozhatnak el.

Vasárnap, május 21. Adomány nem ragadomány. II. Kor. 9: 1—14. Az adománynak akkor van értéke, ha szívből nem színből, készséggel és nem keserőséggel (2), jókedvből (7) s nem kényszerre történik. Az adomány nem ragadomány (5), miért is kizár minden külső és belső kényszert. Belső kényszer lehet az is, ha emberekre tekintünk az adakozásnál. Mt. 6: 1. Csak annak van maradandó értéke, amit a Jézus iránti szeretetből teszünk. Szűk adomány nem az, mely a szegények kezéből jön, hanem amely szűkölködik szeretetben. (6) Az ilyen adomány, mely gazdag a szeretetben bő aratást von maga után, mert az ilyen adományra és adakozásra Isten reá árasztja minden kegyelmét. (8) Éz a tudat birta Francke Ágost Hermannnt arra, hogy kicsiny összeggel nagy dolgot munkáljon, midőn alapját vetette Halleban nagy árva-nevelő intézetének. Akí azonban ráül a pénzére, kincseket gyűjt s azt ragadománynak tekint, attól az Úr elveheti azt, amit ő maga sajnál önként odaadni. Az nem is tapasztal meg semmit Istennek olyan gazdag mefizetéséből amilyenről ill szó van. Mert az Úr adja, szórja, megsokszorozítja, megnöveli mindenben, teljesen az Ő áldását és másokat is hála iránt indít vele: 9—14.

Hétfő, május 22. Az Istennek kimondhatatlan ajándéka. II. Kor. 9: 15. Ez a kimondhatatlan ajándék Jézus. Kimondhatatlan azért, mert Ő, a nagy Király és

Istennek egyszülött Fia oly megfoghatatlanul dicső, hogy azt nem lehet szavakkal kifejezni, vagy megírni. Felismertük-e már, hogy erre az ajándékra szükségünk van? Elfogadtuk ezt az ajándékot? Minél jobban ismerjük meg Őt, annál kimondhatatlanabb lesz az örömünk is. (I. Pét. 1: 8.)

Kedd, május 23. Lelkiek és testiek. II. Kor. 10: 1—6. Pál intései nem rosszkedvből, uralomvágyból, haragból, önzésből, megsértődöttségből, vagy kevelységéből származnak. Hísz ő alázatos, (1) megvan benne a szeretet szelid bátorsága. Ezek Jézus arcképének vonásai. Bátran kész megfelelni azoknak, kik rosszat gondolnak felőle és mégsem örül a harcnak (2). Azokat a fegyvereket leletta, melyekkel előbbi időkben küzdött (Csel. 9: 1—2). Ezek helyébe (4) Isten lelki fegyverzetét vette fel. (Efez. 6: 13—17.) Már ebből láthatnák a rágalmazók, hogy ő nem testi. (3) Most a Sátán és minden emberi kevelység ellen küzd. Az értelmét is fogva adja Jézusnak (5). Olyan emberekre van szükségünk a jelenben, kik lelkiek és engedelmesek. (6) Te ezek közé tartozol-e?

Szerda, május 24. A hívők közti ítélkezés. II. Kor. 10: 7—13. Voltak Korinthusban emberek, kik Pált keményen ítélték meg. Külsőségekben ütköztek meg, alakja és beszéde nem tetszett nekik. (10) Kegyes kritika sokszor ellenkezik Isten akaratával. Azért helyénvaló Gamáliel tanácsa. (Csel. 5: 39.) Isten Pált választott eszköznek mondja Csel. 9: 15., de a korinthusiak megvetőleg szólnak róla. (10) Hány istenországbeli munkás benuult meg hasonló bánásmód mellett!

Csütörtök, május 25. Az egyedül jogosult dicsekedés. II. Kor. 10: 14—18. Pál még több és nagyobb kritikát is kénytelen kiállani. A korinthusiak úgy ítélték meg a dolgot, mintha útazgatnék, hogy nevét és dicsőségét növelje. Azonban, mint Jézus rabszolgája útazott, ki parancsoltatott magának Isten Lelke által (Gsel. 16: 6) s vezettetni engedte magát. Neki csak egy a dicsekedés tárgya (17) és csak arra az egyre lörekszik, hogy az Urat dicsőítse. (18).

Péntek, május 26. A Krisztussal való eljegyzés. II. Kor. 11: 1—2. „Isteni buzgósággal“ buzog Pál a korinthusiakért (2). Ez a szeretet buzgósága, oly szeretet, mely adni akar és nem venni. Isten szeretete olyan, hogy odaadja a legkedvesebbjét Ján. 3: 16; és szeretetből fiaivá tesz bennünket, I. Ján. 3: 1. Nincs bennünk az isteni helyett a „testi“ buzgóság? Ez az „én“ körül forog. Pálnak magas célja van. Mint szepőlten szüzet, menyasszonyt akarja a korinthusi gyülekezetet az Úr Jézusnak, mint vőlegénynek elébe vezetni. (Ei. 5: 27) A menyasszony képére lásd: Hózs. 2: 21; Ezs. 54: 5; Máté 25: 1—13. és 22: 1—14; Jel. 19: 7. A vőlegény ékességében leszünk tiszták és szépek. Ezék. 16: 5—13.

Szombat, május 27. A gonosz aknamunkája. II. Kor. 11: 3—15. Pál látja a kigyót beosonni (3) hamis apostolok képében (13). Minél jobban változtatják el magukat világosság angyalainak képébe (14) annál könnyebben távolítják el a gyenge lelkeket Krisztustól. Pál azért szolgált ingyen, hogy elvágja a hamis apostolok elől a dicsekedés alkalmát. 12.

Vasárnap, május 28. Fáradalmak es nehézségek. II. Kor. 11: 16—33. Pál bepillantást enged a korinthusiaknak a szenvedéseibe és megaláztatásaiba. Ami a világ előtt szegény, azt ő liszteletnek minősíti. Gyengesége, ami felett a korinthusiak megbotránkoznak, a dicselkedésnek egyik oka nála (30). Vajon megértik-e majd őt a korinthusiak? Mi sokszor aggodalmaskodással zárkozunk el olyanok elől, kikről azt hisszük, hogy nem értenek meg minket. A megnem-értés bántja gyengéd érzékünket, büszkeségünket. Pál meghalt az érzékenykedésnek és a büszkeségnek, mert Jézus lett az élete. Ha mi nem tapasztalunk hasonlókat, úgy az annak a jele, hogy még nagyon erős bennünk az „én“

Hétfő, május 29. Pál elragadtatása. II. Kor. 12: 1—5. Pál apostol az az ember, kinek kijelentéséről és elragadtatásáról van itt szó. A dicső jövő jelenné változott számára. Ilyen tapasztalatoknál nem a személy a fontos, hanem az, hogy valaki ember-e a Krisztusban. Azért nem is nevezi meg önmagát. Te ember vagy-e a Krisztusban?

Kedd, május 30. Túlbecslés. II. Kor. 12: 6—7. „Hogy valaki többnek ne tartson.“ Mi is félünk-e attól, hogy túlbecsülnek minket, vagy inkább attól tartunk, hogy alábecsülnek bennünket. (6) De attól is tartózkodjunk, hogy önmagunkat becsüljük túl. (7) Ne emberekhez hasonlítsuk magunkat, hanem az Úr Jézushoz. Ha feltekintünk Reá, (Zsid. 12: 2.) akkor az Ő világosságában meglátjuk a magunk foltját.

Szerda, május 31. Elég néked az én kegyelem. II. Kor. 12: 8—10. Imameghallgatás volt az, hogy Pál háromszor imádkozott annélkül, hogy eltávozott volna testéből az a „tövis“? Igen. Pál dicséri Istent és jó reménységgel van. Isten feleletét (9) meghallgatásnak tekint. Krisztusból való kegyelem és erő volt az, ami után nagyobb vágyat érzett, mint arra, hogy a Sátán nyugton hagyja. A Krisztus kegyelmében és erejében tud Pál megállani a Sátán kísértései közt s ebben kell nekünk is megállanunk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

R. M. Fesiszentlőrinc. Köszönöm a cikket, aminek nagyon megörültem. Ily irányú közreműködésért igen hálás vagyok. A költeményt azonban nem közölhetem. Visszaküldjem a kéziratát? Tessék tán egyelőre énekefordításokkal gyakorolni magát a verselésben. Itt a versláb, mely a dallamhoz igazodik, kötni fogja. Szívólyes köszönettel.

K. Jánosné, Budapest. Sokkal jobban venné ki magát, ha a betegágyon tett tapasztalatát abból a szempontból írta volna meg, hogy inkább az Urat dicséri, mint önmagát. Ha más dicsér minket, az még csak

hagyján, de mi ne emeljük ki magunkat. Gal. 6: 14— Fogadja el e pár sort szeretetteljes tanácsképen. Vigyázzunk, ha bizonyosságot akarunk tenni, hogy ne magunkról, hanem az Úrról tegyük azt. Ily alakban nem használhatjuk „bizonyágtétel“ a lapunkban. Ön pedig még a német újságba is ki akarta tetséni. Pedig azt Bécsbe kellett volna kiküldeni, mert nekünk nincs német lapunk. — Hát csak az Urat kellessük, ne önmagunkat! Őszintén, testvéri szeretettel kívánok sok áldást s minél előbb gyógyulást, ha az az Úrnak is így tetszik.

L. J. Budapest. Köszönöm a költeményt. Gondolj magyar énekeskönyvünk ügyére! És ne feledkezzél meg kérlek a „Vasárnapi iskola“ rovatba való leckéknek a beküldése iránt vállalt kötelességedről! Szívólyes üdvözléssel.

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám I. emelet.
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyiregyháza Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj-u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Kiadó: «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ» k. f.
Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.